La sintonia política entre Francina Armengol i Pedro Sánchez és absoluta. La mallorquina li ha donat suport sempre, des del temps que era un desconegut que optava a la secretaria general.

EFE

L'aposta d'Armengol

Francina Armengol aposta des de fa dos anys per Pedro Sánchez, primer per lluitar per la secretaria general del PSOE i ara per intentar presidir el Govern central.

Reportatge de ***Miquel Payeras***

Pedro Sánchez és l'aposta de futur de Francina Armengol des de fa dos anys, quan li donà suport per intentar guanyar la cursa pel liderat socialista a pesar de ser un desconegut. Ara, si el madrileny aconsegueix la presidència de l'executiu de l'Estat, la balear podria valoritzar el fet de tenir un Govern espanyol de veres amic, que donés un tracte inversor molt millor a les Illes i, a més, de segur que ella adquiriria una influència política a Madrid com cap altre antecessor seu mai hagi tingut.

'Feeling'

"Ve de lluny" la sintonia entre tots dos, diu un antic alt càrrec socialista. Explica que el 2012 Armengol i l'aparell del PSIB-PSOE feren costat a la candidatura d'Alfredo Pérez Rubalcaba a la secretaria general del PSOE, enfront de la de Carme Chacón, i que quan després de les eleccions europees de 2014 es va saber que Rubalcaba abandonaria el càrrec i aparegueren noms com els d'Eduardo Madina, Patxi López, novament Chacón... com a possibles substituts, Armengol "decidí apostar des de tot d'una" per un desconegut economista madrileny de 42 anys, Pedro Sánchez, que pareixia que no tenia cap opció real, no debades gairebé ningú no el coneixia, de fet era diputat només des del gener de 2013 gràcies a la renúncia de Cristina Narbona. Finalment hi hagué tres candidats a ser elegits –el 13 de juliol de 2014– directament per tots els militants del PSOE: Sánchez, Madina i José Antonio Pérez Tapias, ja que la catalana Chacón declinà presentar-s'hi. Guanyà el preferit d'Armengol, amb el 48,5% dels vots, per davant del 36,2% de Madina i molt lluny del 15,2% de Pérez.

El *miracle* de la seva victòria es devia en bona part als vots que li havia aportat el socialisme andalús. Un suport enverinat, però. Com que Susana Díaz no era partidària de Madina i volia un nou secretari general dèbil, sobre el qual pogués tenir força influència, l'elegí a ell. Des de l'endemà d'assumir el liderat orgànic, hagué de llegir gairebé cada dia en els diaris, escoltar per les ràdios i veure per les televisions com molts d'analistes i polítics el consideraven un cap interí, a l'espera que l'andalusa decidís llevar-lo per ocupar ella el seu lloc.

En aquells moments a Balears Armengol ja havia guanyat la seva nominació com a futura candidata a presidenta del Govern –a les eleccions autonòmiques de 2015– en una votació de tots els militants i simpatitzants celebrada l'abril

de 2014. La seva aposta per Sánchez continuava essent tan intensa com sempre. O més, fins i tot, perquè si amb algú no s'entén Armengol és amb la cap del socialisme andalús que aleshores ja aprofitava cada ocasió que se li presentava per intentar erosionar el liderat de l'economista madrileny. La sintonia entre la mallorquina i Sánchez anà creixent al llarg d'aquell any, a finals del qual Armengol convidà el secretari general a participar en el sopar de Nadal del PSIB. Acceptà tot d'una. Resultava insòlit que un elegit de nou secretari general federal del PSOE s'estimés més retre visita en dates tan especials a una petita federació com la balear, que aleshores només aportava 3 dels 110 diputats socialistes al Congrés (ara 2 de 90), abans que a la pròpia o una altra de les més poderoses. Però ell volgué ser present a Palma, amb la seva amiga Armengol. Les rialles, la complicitat i les bromes durant l'acte denotaren la sintonia existents entre ambdós.

Després de ser elegida presidenta de les Illes, el juny de 2015, Armengol intensificà encara més la relació amb el cap federal. Malgrat que les enquestes eren força dolentes per al PSOE amb vista a les eleccions generals i que van renàixer els rumors d'un assalt de Díaz –que se sentia molt forta després de guanyar els comicis andalusos de març de 2015– a Madrid per desallotjar Sánchez, la balear no canvià de bàndol i continuà donant suport absolut al seu amic. Al mateix temps s'allunyava cada cop més de l'andalusa. És significatiu que, quan se li demana en conversa informal per Díaz, com ho ha fet aquest setmanari, refusa contestar –"no puc xerrar"– a pesar que el seu llenguatge no verbal ho diu quasi tot.

Quan la nit del 20 de desembre de 2015 els resultats electorals mostraren el pitjor registre de la història del PSOE, molts dirigents territorials es prepararen per *tallar el cap* de Sánchez. No fou el cas d'Armengol. Ella reaccionà tot d'una advertint en públic que, a pesar de la derrota, s'havia obert la porta a "un Govern de canvi". El dimarts després d'urnes oficialitzà la seva postura: "Hem d'intentar un pacte d'esquerra" amb Podemos. Era l'únic càrrec institucional d'importància que així es manifestava, davant la incomprensió de la majoria i la irritació d'alguns altres.

Durant les sis setmanes següents argumentà en el mateix sentit en diverses ocasions. "El pacte d'esquerres de Balears mostra el camí" per l'acord a Madrid, sentencià. En els dos tempestuosos comitès federals que s'han celebrat d'ençà de les eleccions no ha dubtat a sortir a defensar en públic davant dels seus companys el dret de Sánchez a intentar un Govern "de canvi" amb Podemos, Izquierda Unida i d'altres partits.

En cap moment no ha tingut el més mínim dubte sobre l'aposta que va fer ja fa ara dos anys. El madrileny fou el seu candidat a secretari general, i guanyà, i en aquests moments ho és a president. Armengol vol que pacti de forma preferent amb Podemos, la resta de l'esquerra i el nacionalisme. A pesar que aquesta és l'opció que s'estima més, és conscient de la dificultat d'assolir-la, atesa la rebel·lió que en el si del PSOE podria provocar. Per això ha matisat durant les últimes setmanes la seva posició, després de parlar diverses vegades amb Sánchez, tant per telèfon com en persona a Madrid. Continua donant suport absolut al seu amic però ara ja no sols per fer "un Govern d'esquerres", tal com havia dit sempre, sinó també per si el fa "progressista". La diferència pot parèixer un matís insignificant, però no ho és: la primera opció suposa un Govern amb Podemos, mentre que l'altra obri la possibilitat d'un executiu liderat pel PSOE amb suport de Ciudadanos i abstencions d'altres partits que el permetessin, que és el que pareix que vol intentar Sánchez. En aquesta nova línia, just després que el rei encarregués al líder socialista que intentés formar govern, la mallorquina el felicità per WhatsApp i l'endemà explicava en públic que "el millor per a la ciutadania és un Govern progressista que funcioni amb una clar full de ruta".

ARMENGOL VOL UN GOVERN CENTRAL ENCAPÇALAT PEL SEU AMIC SÁNCHEZ

El que vol la presidenta illenca, en resum, és que hi hagi un Govern central encapçalat pel seu amic Sánchez. Millor que sigui a través d'un acord amb Podemos, però si no... doncs tampoc li pareixeria malament. És la seva aposta per obtenir un més bon finançament i més bon tracte en general del Govern central envers Balears i, no es pot oblidar tampoc, per tenir una influència política a Madrid com mai no ha tingut cap altre president de les Illes. •